

Ο Χρήστος Καλογρίτσας, ή η αριστερή δημοσιογραφία από τον Φλωράκη... στον Τσίπρα

Γράφει ο Γιώργος Καραμπελιάς.

Τελικώς ο “αγωνιστής” Καλογρίτσας παραιτήθηκε ώστε να δικαιολογηθούν οι αθλιότητες που διέπραξε προσφάτως η κυβέρνηση γύρω από τις τηλεοπτικές άδειες και να τις φορτώσουν σε αυτόν. Ωστόσο η υπεράσπιση, από το σύνολο της αριστερής δημοσιογραφίας και τα έντυπά της, της επιλογής Καλογρίτσα^[1], τη στιγμή που βοά ο τόπος για τα «δανεικά βοσκοτόπια», αποτέλεσε το τελειωτικό πλήγμα στην αξιοπιστία των εσχάτων δημοσιογραφικών καλάμων της αριστεράς. Ανοίγει δε ένα, εξ ίσου σημαντικό με εκείνο του ΔΟΛ, κεφάλαιο του μεταπολιτευτικού τοπίου, εκείνο των «ψευδο»μεγιστάνων της αριστεράς και της σχέσης τους με τη δημοσιογραφία και τον Τύπο.

Ο Γιώργος Μπόμπολας και ο Σωκράτης Κόκκαλης υπήρξαν οι πρώτοι προερχόμενοι από την αριστερά μεγάλοι επιχειρηματίες οι οποίοι συνδέθηκαν με τον Τύπο· ο πρώτος σε μόνιμη και σταθερή βάση (εκδίδει το «Έθνος» και την «Ημερησία» είναι ιδιοκτήτης τυπογραφείου και μεγαλομέτοχος του Mega, μεταξύ άλλων) και ο δεύτερος, περιστασιακά, – εξέδιδε την εφημερίδα

«Επικαιρότητα» και κατείχε τον ραδιοφωνικό Flash. Ωστόσο η πλέον emblematicή φυσιογνωμία αριστερού επιχειρηματία που αναμειγνύεται με τα του Τύπου, και λόγω της πρόσφατης ανάδειξης του σε «υπερθεματιστή» στο σκάνδαλο των τηλεοπτικών αδειών είναι εκείνη του **Χρήστου Καλογρίτσα**, ο οποίος και λόγω νεαρότερης ηλικίας, είναι αποκλειστικά συνδεδεμένος με την μεταπολιτευτική εποχή και την μεταπολιτευτική αριστερά. Η διαδρομή του, πολυκύμαντη, αναπαριστά ολόκληρη την πορεία μιας αριστεράς που ανήλθε σταδιακά στην εξουσία – όχι απλώς κρατικοδίαιτης, αλλά άρρηκτα συνδεδεμένης με το κράτος, δεδομένου ότι όπως και οι άλλοι αριστεροί επιχειρηματίες αναδείχθηκαν μέσα από τη σχέση τους με τις κάθε είδους προμήθειες του δημοσίου.

Αν θα θέλαμε να προβούμε μάλιστα σε μια τυπολογία της διαφοροποίησης μεταξύ «αριστερών» και «δεξιών» επιχειρηματιών στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, θα διαπιστώσουμε ότι οι μεν αριστεροί είναι άρρηκτα δεμένοι με τα δημόσια έργα ή τις δημόσιες προμήθειες κάθε είδους – από όπλα έως τηλέφωνα ή κρατικοδίαιτες τράπεζες, οι δε δεξιοί διαθέτουν ένα μεγαλύτερο πεδίο αυτονομίας από το κράτος, ως κατ' εξοχήν συνδεδεμένοι με τις ναυτιλιακές δραστηριότητες και τον εφοπλισμό! Γι' αυτό και οι πρώτοι παρεμβαίνουν συστηματικά υπέρ της αριστεράς και της «κεντροαριστεράς» και στον Τύπο, ενώ οι δεύτεροι υπέρ της κεντροδεξιάς. Εξάλλου και τα περισσότερα σκάνδαλα της μεταπολίτευσης, μετά το 1981, συνδέονται κατ' εξοχήν με τους «αριστερούς» επιχειρηματίες, οι οποίοι είναι προσκολλημένοι ως βδέλλες στο κράτος. Αυτό συνέβη ήδη με τον Κοσκωτά και την Τράπεζα Κρήτης, με τον Κόκκαλη και την Ιντρακόμ-Ζήμενς, με τον Τζοχατζόπουλο και τον Λιακουνάκο στα εξοπλιστικά, με τον Μπόμπολα και την Αττική οδό ή τα Ολυμπιακά ακίνητα κ.ο.κ.

Ο

Χρ. Καλογρίτσας δίπλα στον Ανδρέα Παπανδρέου την δεκαετία του 80

Ο Χρήστος Καλογρίτσας, που είχε σπουδάσει μηχανικός στην Ιταλία, έμπιστος του κοντοχωριανού του Χαρίλαου Φλωράκη και μικροεργολάβος δημοσίων έργων στη δεκαετία του 1970, εμφανίστηκε κατά τα μέσα της δεκαετίας του '80, ως εκδότης της εφημερίδας «Πρώτη». (Η εφημερίδα «Πρώτη» πρωτοεκδόθηκε τον Απρίλιο του 1986 και κατέβασε ρολά το Σεπτέμβριο του 1990) Εφημερίδα γύρω από το ΚΚΕ, που προωθούσε τη νέα τότε σοβιετική γραμμή της περεστρόικας που προωθούσε ο Γκορμπατσώφ η *Πρώτη* προετοίμασε τη σύγκλιση ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ., για να προκύψει ο Συνασπισμός, ενώ εξέφραζε και τη νέα γραμμή του ΚΚΕ μετά το '85 για σύγκρουση με το Πασόκ, που είχε αρχίσει να εγκαταλείπει τη γραμμή της προσέγγισης με τη Σοβιετία της πρώτης κυβερνητικής περιόδου.

Στην πραγματικότητα, διαχρονικό «όνειρο» της μεταπολιτευτικής αριστεράς παρέμενε πάντοτε η υποκατάσταση του ΠΑΣΟΚ ως ο κυρίαρχος πόλος στην αριστερά και την κεντροαριστερά, το οποίο παρ' ολίγο να υλοποιηθεί από τον ενιαίο Συνασπισμό με την ευκαιρία του σκανδάλου Κοσκωτά και θα επιτευχθεί στο τέλος του κύκλου –έστω και πρόσκαιρα– από τον ΣΥΡΙΖΑ. Οι νεαροί αριστεροί, Κνίτες κατ' εξοχήν, και δευτερευόντως οι Ρηγάδες του ΚΚΕεσ., τριτευόντως δε οι ΕΚΚετζήδες και οι λοιποί αριστεριστές, δεν μπορούσαν σε καμία περίπτωση να αποδεχτούν το

«καπέλωμα» του Ανδρέα Παπανδρέου πάνω στο αντιδικτατορικό κίνημα και την αριστερά μετά την πτώση των συνταγματαρχών. Χαρακτηριστικά, ο Μίκης Θεοδωράκης πίστευε ακόμα και το 2011 ότι η «Σπίθα» θα αποτελούσε το όχημα για να πάρει την μεταθανάτια ρεβάνς του απέναντι στον Ανδρέα Παπανδρέου!

Και αν οι νεαροί ανερχόμενοι κνίτες, μέχρι το 1985 φαντασίωναν ακόμα πως θα ήταν δυνατό στα πλαίσια του ανταγωνισμού Ανατολής-Δύσης, με κάποιο μαγικό τρόπο να αντικρύσουν τον «χορευτικό ρυθμό» των σοβιετικών τανκς και στην πλατεία Συντάγματος^[2] στη συνέχεια απώλεσαν αυτές τους τις προσδοκίες. Η Σοβιετική Ένωση έχανε τον ψυχρό πόλεμο στον ανταγωνισμό με την επανεξοπλιζόμενη Αμερική του Ρόναλντ Ρέγκαν και θα εγκαινιάσει την περίοδο της περεστρόϊκα. Κατά συνέπεια ο δρόμος προς την εξουσία περνούσε μέσα από την αποδοχή, εν πολλοίς, των πλαισίων που έθετε ο καπιταλιστικός κόσμος με μόνη πιθανή διέξοδο τον «σοσιαλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο».

Έτσι και οι διψασμένοι για εξουσία και αναγνώριση Κνίτες της «γενιάς του Πολυτεχνείου» θα προσχωρήσουν σε πρώτη φάση –κάτω από την καθοδήγηση του **Μίμη Ανδρουλάκη**– στο εγχείρημα του «σοσιαλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο», συναντώντας και τους προερχόμενους από το ΚΚΕεσωτ. ευρωκομμουνιστές Ρηγάδες με επικεφαλής τον **Βούτση**, καθώς και τους απογοητευμένους από την Κίνα αριστεριστές. Αυτή η νέα συγκυρία θα εκφραστεί μέσα από την σταδιακή προσέγγιση Κύρκου – Φλωράκη και στο πεδίο του τύπου από εγχείρημα της εφημερίδας «Πρώτη». Και ο άνθρωπος κλειδί ήταν ο Καλογρίτσας, που απήλυνε της εμπιστοσύνης του Χαρ. Φλωράκη, αλλά και των νεαρών «ανανεωτών», με κύριο εκφραστή τον Ανδρουλάκη.

Από την *Πρώτη* πέρασαν πολλοί από τους σταρ της τότε αριστερής δημοσιογραφίας, που μεταπήδησαν στα ΜΜΕ, όπου και κυριάρχησαν τα αμέσως προηγούμενα είκοσι πέντε χρόνια. Πρώτος διευθυντής της *Πρώτης* υπήρξε ένας συστημικός δημοσιογράφος, ο Λυκούργος Κομίνης^[3], ενώ ακολούθησαν ως διευθυντές της ο **Νίκος Τσαγκρής** και στο τέλος ο **Παύλος Τσίμας**, εκ μεταγραφής από τον «Ριζοσπάστη». Ανάμεσα σε άλλους, στο δημοσιογραφικό επιτελείο της *Πρώτης* συμμετείχαν ο **Σταύρος Θεοδωράκης** (και αυτός προερχόμενος από την ΚΝΕ), η **Ιωάννα Μάνδρου**, ο **Νίκος Ευαγγελάτος**, ο **Τάσος Τέλλογλου**, ο **Σταύρος Λυγερός**, ενώ η εφημερίδα είχε ως σύμβουλο έκδοσης τον **Στέργιο Πιτσιόρλα** και οικονομικό διευθυντή τον **Αντώνη Μαλάμη**, που είχε γίνει γνωστός κατά τη δεκαετία του '70 ως επικεφαλής των ομάδων περιφρούρησης της ΚΝΕ, των γνωστών ως «ΚΝΑΤ». Οργανωτικός και πολιτικοϊδεολογικός εγκέφαλος της *Πρώτης* θεωρούνταν ο Μίκης Ανδρουλάκης, τότε κύριος εκφραστής της περεστρόϊκα στην Ελλάδα, alter ego και λογογράφος του Χαρίλαου Φλωράκη.

Σταδιακώς πολλαπλασιάζονταν οι επιθέσεις της εφημερίδας ενάντια στο ΠΑΣΟΚ και προσωπικά στον Ανδρέα Παπανδρέου, θέτοντας τέλος στη γραμμή της «αντιδεξιάς ενότητας» ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ της περιόδου 1977-1985. Το φθινόπωρο του 1987 εγκαινιάζονται οι καταγγελίες εναντίον της πανίσχυρης *éminence grise* του Ανδρέα, του διευθυντή του ΟΤΕ, Θεοφάνη Τόμπρα, που οργάνωνε τις τηλεφωνικές υποκλοπές σε συνεργασία με τον Σωκράτη Κόκκαλη. Η εφημερίδα επιτίθεται συστηματικά σε αυτή που αποκαλεί «κατάμαυρη νεοφασιστική κλίκα Κουτσόγιωργα-Αυριανής», ενώ στηρίζει μια ομάδα στελεχών όπως ο Γιώργος Γεννηματάς και ο Κώστας Λαλιώτης.

Η *Πρώτη* ξεκίνησε με μεγάλες κυκλοφορίες, γύρω στις 90 χιλ. φύλλα ημερησίως. Ωστόσο μετά το Τσέρνομπιλ στις 26 Απριλίου 1986, αναπαρήγαγε αμάσητη τη σοβιετική προπαγάνδα, και κυκλοφόρησε με πρωτοσέλιδο που ισχυριζόταν πως «Οι συνέπειες της εκλυόμενης ραδιενέργειας δεν ξεπερνούν αυτές που μπορούν να έχουν οι πολίτες από το κάπνισμα ενός τσιγάρου»! με αποτέλεσμα η κυκλοφορία της να πέσει γύρω στις 30 χιλ. φύλλα.

Μετά την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης και την αποτυχία του εγχειρήματος υποκατάστασης του ΠΑΣΟΚ από τον Συνασπισμό, η *Πρώτη*, θα ακολουθήσει την τύχη του Συνασπισμού που θα

αποσυντεθεί και τον Σεπτέμβριο του 1990 θα κλείσει οριστικά έχοντας πέσει κάτω από 20.000 φύλλα κυκλοφορίας. Όμως οι νεαροί δημοσιογράφοι που είχαν αναδειχτεί μέσα από τις στήλες της δεν επρόκειτο να «χαθούν». Ελάχιστοι θα παραμείνουν στο ΚΚΕ, πολλοί θα μεταπηδήσουν στον «Συνασπισμό» και οι περισσότεροι «θα ανοίξουν τα φτερά τους» για τις έτοιμες να τους υποδεχθούν αγκάλες της αστικής τάξης και των συστημικών ΜΜΕ. Μια και η εξουσία δεν ήρθε στο ραντεβού, ούτε μέσω των τανκς ούτε του «πιτσαδόρου» Γκορμπατσώφ^[4] μπορούσαν να πορευτούν οι ίδιοι προς συνάντησή της, όπως έκαναν στη Ρωσία τα μέλη της Κομσομόλ και οι νεαροί λύκοι της Κα Γκε Μπε. Και θα σκορπιστούν παντού. Στην *Καθημερινή*, που μετά τον Κοσκωτά θα περάσει στον Αλαφούζο, όπως ο Τσαγκρής, στο Σκάϊ ο Κομίνης, ο Καρτερός, ή ο Ευαγγελατος, στον Flash και παρεμπιπτόντως στο ΠΑΣΟΚ, ο Ανδρουλάκης, στον ΔΟΛ και στο Mega ο Τσίμας, ο Σταύρος Θεοδωράκης, ο Τάσος Τέλογλου, στο *Εθνος*, κ.ο.κ.

Οι αριστεροί δημοσιογράφοι, προπαντός οι προερχόμενοι από το ΚΚΕ και το ΚΚΕεσωτ. θα «αρκεστούν» στη μηντιακή εξουσία, εν αναμονή και της πολιτικής. Θα πρωτοστατήσουν στην άνοδο του Σημίτη και του εκσυγχρονισμού του και στην κατακυριάρχηση του εθνομηδενισμού στο σύνολο των ΜΜΕ· θα αλώσουν δε εξ ολοκλήρου τον χώρο των πολιτιστικών ενθέτων, της τέχνης, της λογοτεχνίας, του βιβλίου, δηλαδή της **ιδεολογικής αναπαραγωγής**. Η αριστερά θα έχει καταλάβει την ιδεολογική εξουσία, ενώ βέβαια θα διατηρεί πάντοτε προνομιακές σχέσεις με τα άλλοτε αριστερά αφεντικά.

Αν όμως λόγω εξαρτήσεων και σχετικών φακέλων της Κα Γκε μπε ή της Στάζι, μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού», πολλά μεγαλοαφεντικά προσχώρησαν εκόντα ή άκοντα στη νέα παγκόσμια τάξη, εγκαταλείποντας τις νεανικές τους εξαρτήσεις, υπήρχαν μερικοί που έμειναν σταθεροί στον αριστερό προσανατολισμό τους, περιμένοντας την ευκαιρία να «ξαναχτυπήσουν». Ένας από αυτούς ο Χρήστος Καλογρίτσας, ο οποίος στο μεταξύ συνήψε στενές σχέσεις και με το Πασοκικό κατεστημένο και τον ίδιο τον **Ανδρέα Παπανδρέου**. Αφού θα αγοράσει το 1999 την εταιρεία του πατρός **Τσίπρα**, με το εμβληματικό όνομα Μέδουσα, θα ενισχύσει σε συνεργασία με τον Μπόμπολα και το ΠΑΣΟΚ την κατασκευαστική του εταιρεία, που θα κινείται πάντα ως υπεργολάβος των μεγάλων έργων και θα αντλεί αφειδώς από τις τράπεζες και το κράτος. Ως εργολάβος δημοσίων έργων ανέλαβε την ανέγερση του νέου Εφετείου Αθηνών, από τον τότε υπουργό **Βαγγέλη Γιαννόπουλο** αλλά και άλλων δικαστικών μεγάρων, όπως, και επεκτάσεις του μετρό, ανέγερση νοσοκομείων, το παραλιακό οδικό δίκτυο Πειραιά κ.ά. Δημιούργησε τον εκδοτικό οίκο **Ηλέκτρα** με διευθυντή τον άλλοτε διευθυντή της *Πρώτης*, Νίκο Τσαγκρή και παράλληλα στα τέλη της δεκαετίας του 1990, ίδρυσε και την εταιρεία δημοσκοπήσεων GPO, μαζί με ένα ακόμα «χρυσό παιδί» της ΚΝΕ, τον **Τάκη Θεοδωρικάκο**, γραμματέα της το διάστημα 1990-91, ο οποίος αφού επί πολλά έτη κινούνταν στον κύκλο του Λαλιώτη έφτασε σήμερα να είναι βασικός σύμβουλος του **Κυριάκου Μητσοτάκη**!

Και αναπάντεχα το όνειρο της κατάληψης της πολιτικής εξουσίας –στα πλαίσια πάντα των υπάρχουσών κοινωνικών δομών– γίνεται απτή πραγματικότητα. Ο ΓΑΠ θα καταστρέψει μόνος του το δημιούργημα του πατρός Ανδρέα και η «αυθεντική αριστερά» θα μπορέσει επιτέλους να καταλάβει και το summum της εξουσίας, την πολιτική εξουσία, αφού πρώτα, μισθοφορικά, είχε υπηρετήσει επί δεκαετίες την «πασοκαρία».

Ο

Χρ. Καλογρίτσας σε πρόσφατη εκδήλωση του Σύριζα για την διαπλοκή στα ΜΜΕ, λίγα μέτρα απόσταση από τον υπουργό Παππά

Σύσσωμη η αριστερά –εκτός ΚΚΕ βεβαία, αλλά αυτοί καταχωρούνται στα «απολιθώματα»– ένιωσε να σκιρτά από ενθουσιασμό μπροστά στην προοπτική «κατάληψης της εξουσίας» από τους παλαιούς αριστεριστές **Χριστοδουλοπούλου** και **Δρίτσα** μέχρι τους εκ μεταγραφής ΠΑΣΟΚ, **Σπίρτζη**, **Τζάκρη** κ.ά. Και στο παρασκήνιο ο **Λιβάνης**, ο **Λαλιώτης** και αναρίθμητοι άλλοι. Το ίδιο σκίρτημα ένιωσαν και πολλοί ανεξάρτητοι ή δήθεν ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι, ακόμα και της πατριωτικής αριστεράς. Το αίμα νερό δεν γίνεται. Και μια ανάλογη ζέση έδειξαν ακόμα και δημοσιογράφοι προερχόμενοι από την... Δεξιά όπως ο κ. **Χατζηνικολάου**, τουλάχιστον κατά την πρώτη «ηρωϊκή» περίοδο.

Όμως το εγχείρημα είχε μια μεγάλη αδυναμία η οποία άρχισε να γίνεται όλο και πιο εμφανής με το πέρασμα του χρόνου και καθώς πλησιάζουν τα δύσκολα μετά την απάτη του **δημοψηφίσματος** και την υπογραφή του **τρίτου μνημονίου**. Το κόμμα αποψιλώνεται μετά τη φυγή ενός μεγάλου αριθμού στελεχών, η κοινωνική βάση εξασθενεί και η συμμαχία με τους καναλάρχες και τα «συστημικά» ΜΜΕ αποδεικνύεται επισφαλής, γεγονός που κατεδείχθη πανηγυρικά στην περίοδο του δημοψηφίσματος. Και προφανώς δεν αρκεί η στήριξη των Αμερικανών, του Σόρος και της κυρίας Μέρκελ για να διατηρηθεί η εξουσία στο εσωτερικό. Δεν αρκούν ούτε οι διορισμοί μερικών χιλιάδων Συριζαίων και η μεταβολή τους σε αναίσχυντους πραιτοριανούς. Δεν αρκεί η κρατική ΥΠΕΝΕΔ –alias ΕΡΤ– την οποία ελάχιστοι παρακολουθούν. Χρειαζόταν κάτι πολύ πιο δραστικό. Ει δυνατόν το «κλείσιμο» των ανεξέλεγκτων καναλιών και η δημιουργία ενός ελεγχόμενου μηντιακού τοπίου. Και από μηχανής θεός ο «συνεπής» Χρήστος Καλογρίτσας. Ο Νίκος Τσαγκρής και ο απαραίτητος «**Παν Παν**» έχουν αναλάβει από το καλοκαίρι τις απαραίτητες κινήσεις για την επανέκδοση της *Πρώτης*, ως εβδομαδιαίου εντύπου, και στρατολογούν παλαιούς συντρόφους της ηρωϊκής εποχής, όπως τον **Χρήστο Μαχαίρα**, καθώς και νεώτερους, προπαντός δε σκοπεύουν να προχωρήσουν στην δημιουργία ενός τηλεοπτικού σταθμού εθνικής εμβέλειας, με διευθυντή τον **Κώστα Αρβανίτη**, μέχρι σήμερα διευθυντή στο «Κόκκινο».

Μόνο που οι αριστεροί, όταν ιδίως είναι **αυθεντικοί**, όπως ο «αγωνιστής» Καλογρίτσας, «δεν έχουν χρήματα», γι' αυτό εξάλλου παραμένουν... αριστεροί· αν είχαν αποκτήσει πολλά χρήματα θα είχαν

εγκαταλείψει τον «αγώνα», όπως έκανε ο Κόκκαλης. Κατά συνέπεια πρέπει να τα βρουν αυτά τα χρήματα. Και δεν αρκεί να πουλήσει τη Φεράρι του ο υιός Καλογρίτσας, **Ιωάννης-Βλαδίμηρος**, για να βρεθούν τόσο σημαντικά ποσά. Και επειδή παραμένουν αταλάντευτοι οπαδοί του κρατικού τομέα, –όπως όλοι οι αριστεροί εξάλλου–, γνωρίζουν πως τα «παιδιά του λαού» μόνο από το κράτος μπορούν να προσποριστούν χρήματα.

Ο **Κοσκωτάς** χρησιμοποιούσε τα χρήματα που οι ΔΕΚΟ κατέθεταν προνομιακά στην τράπεζα Κρήτης, μετά το σχετικό «σπρώξιμο» από τον **Μένιο Κουτσόγιωργα** και τον Ανδρέα Παπανδρέου. Ο Καλογρίτσας για να χρηματοδοτήσει τα νέα του εγχειρήματα, πέραν των βοσκοτόπων, διέθετε μία βασική πηγή, την ελεγχόμενη από το κράτος **Τράπεζα Αττικής**. Έτσι από τη στιγμή που οι σύντροφοι ανέλαβαν τη διακυβέρνηση της χώρας στις αρχές του 2015 πήρε από αυτήν 77,6 εκατομμύρια ευρώ δάνεια.

Και όμως για άλλη μια φορά το σχέδιο φαίνεται να στραβώνει και η απάτη ανακαλύφθηκε. Οι σύντροφοι Σπίρτζης και Παππάς μάλλον την πάτησαν και ένα μεγάλο μέρος των αγωνιστών της αριστεράς θα μείνουν πιθανότατα χωρίς απασχόληση. Παρότι, όπως προσφυώς ανέφερε έγκριτος δημοσιογράφος, δεν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ του «κουλτουριάρη» Χρήστου Λαμπράκη και του χεμαζόμενου Χρήστου Καλογρίτσα.

Γιατί άραγε, συστηματικά και σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη, και κατ' εξοχήν στην Ελλάδα, οι αριστερές κυβερνήσεις εμπλέκονται σε μεγάλα σκάνδαλα συνδεδεμένα με την κρατική περιουσία. Διότι δεν συνδέονται με την κλασική ολιγαρχία του πλούτου, που χρηματοδοτεί τα κεντροδεξιά κόμματα, και συχνά δεν διαθέτουν και οι ίδιοι σημαντικά ατομικά εισοδήματα. Επομένως για να διατηρηθούν στην εξουσία και να εισέλθουν στην ελίτ «υποχρεώνονται» να αντλήσουν από τη μόνη πηγή που διαθέτουν, δηλαδή το κράτος. Τζοχατζόπουλος, Κουτσόγιωργας, Παπανδρέου, Καλογρίτσας.

Γιατί άραγε οι συριζαίοι είναι όλοι κρατικοδίαιτοι; Διότι συνήθως δεν είναι γόννοι καπιταλιστών, και επομένως οικοδομούν την οικονομική και κοινωνική τους άνοδο μέσω του κράτους, του διορισμού, των κρατικών προμηθειών. Να τι υποφέρουν οι σοσιαλιστές ζώντας μέσα στον καπιταλισμό!

* Απόσπασμα από ευρύτερη μελέτη για τον μεταπολιτευτικό Τύπο που θα δημοσιευτεί στο Άρδην 105, που θα κυκλοφορήσει στις αρχές Οκτωβρίου 2016.

[1] Βλέπε σχετικά, **Γιάννης Ξένος** «Η νέα διαπλοκή έρχεται από ...παλιά» **Ρήξη φ. 125** Ιούλιος 2016 <http://ardin-rixi.gr/archives/199595>

[2] Σύμφωνα με την περιβόητη αναφορά του Γιάννη Ρίτσου στα τανκς που παρήλαυναν *κι αυτά μ' ένα ρυθμό χορευτικό*» όπως ανέφερε σε συνέντευξή του στον Γιώργο Λιάνη στα *Νέα* (7.12.1977) <https://sarantakos.files.wordpress.com/2012/08/cf81ceafcf84cf83cebfcf82-cf83cf85cebdceadcebdcf84ceb5cf85cebeceb7-cf83cf84cebfcebd-cebbceb9ceaccebdceb>

[3] Ο Λυκούργος Κομίνης υπήρξε Αρχισυντάκτης στην «Ακρόπολη» (1960 – 1969), στα «Σημερινά» (1971 – 1972), του Σάββα Κωνσταντόπουλου, στην «Απογευματινή» (1972 – 1975). Μαζί με τον Σταύρο Ψυχάρη συμπεριλαμβάνεται στους 70 δημοσιογράφους που υπέγραψαν συγχαρητήριο τηλεγράφημα για την διάσωση του Γ. Παπαδόπουλου μετά την απόπειρα Παναγούλη. Διατέλεσε διευθυντής σύνταξης στην «Ελευθεροτυπία» (1975 – 1980), πολιτικός αρθρογράφος στο «Εθνος» (1981 – 1982) και αργότερα διευθυντής της ίδιας εφημερίδας, διευθυντής σύνταξης στα «Νέα» (1982 – 1985), διευθυντής της «Πρώτης» (1986 – 1987). (Βλ. και *Ριζοσπάστης* 31 Αυγούστου 2004, <http://www.rizospastis.gr/story.do?id=2467289>)

[4] Ο μέγας και πολύς Γκορμπατσώφ μετά την αποκαθίλωσή του και τη διάλυση της ΕΣΣΔ στην

οποία συνέβαλε τα μάλα, διαφήμιζε ανενδοιάστως με υψηλό τίμημα την... πίτσα Hut!

[Πηγή](#)

26.09.2016